

CHRIS CARTER

DE BESTE
VRIEND

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Chris Carter
Oorspronkelijke titel: *An Evil Mind*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Simon & Schuster UK
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Ashrafal Arefin / Arcangel Images
Foto auteur: © Neil Spence Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1528 6
ISBN 978 94 027 7184 8 (e-book)
NUR 330
Eerste druk juli 2024

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd., Londen.
The right of Chris Carter to be identified as author of this work has been asserted in accordance with sections 77 and 78 of the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Deze roman verschilt enorm van al mijn eerdere boeken, voornamelijk omdat dit mijn eerste thriller is waarin de plot en de personages grotendeels gebaseerd zijn op feiten en op mensen die ik in mijn tijd als forensisch psycholoog heb ontmoet. De namen zijn om voor de hand liggende redenen veranderd.

Ik wil deze roman opdragen aan alle lezers die hebben meegedaan aan de wedstrijd die in Groot-Brittannië werd uitgeschreven om een van de slachtoffers in deze thriller te worden, en in het bijzonder aan de sympathieke winnares, Karen Simpson uit Zuid-Wales. Ik wens jullie allemaal veel leesplezier.

DEEL 1

DE VERKEERDE MAN

‘Morgen, sheriff. Morgen, Bobby,’ riep de serveerster van achter de toonbank, een mollige vrouw met bruin haar en een klein hartje op haar linkerpols getatoeëerd. Ze hoefde niet op de klok te kijken die rechts van haar aan de muur hing. Ze wist dat het iets na zes uur ’s ochtends was.

Sheriff Walton en hulpsheriff Bobby Dale kwamen steevast elke woensdag naar Nora’s Diner, een wegrestaurant net buiten Wheatland in het zuidoosten van de staat Wyoming, voor hun wekelijkse stuk taart. Er werd gezegd dat in Nora’s Diner de beste taarten van heel Wyoming werden gebakken. Elke dag van de week een andere. Woensdag was het appelkaneeltaart, sheriff Waltons favoriet. Hij wist dat de eerste taarten altijd stipt om zes uur ’s ochtends uit de oven kwamen, en er ging niets boven versgebakken taart.

‘Morgen, Beth,’ zei Bobby terug, terwijl hij de regendruppels van zijn jas en broek veegde. ‘Wat een hondenweer.’ Hij schudde met zijn been alsof hij in zijn broek had geplast.

Zomerse stortbuien kwamen in het zuidoosten van Wyoming wel vaker voor, maar zo’n storm als vanmorgen hadden ze dit jaar nog niet gezien.

‘Morgen, Beth.’ Sheriff Walton zette zijn hoed af, veegde zijn gezicht en voorhoofd droog met een zakdoek, en keek kort het restaurant rond. Door het vroege tijdstip en het slechte weer was het een stuk minder druk dan normaal; slechts drie van de vijftien tafeltjes waren bezet.

Een man en een vrouw van midden twintig zaten aan de tafel het dichtst bij de deur en aten pannenkoeken als ontbijt. De sheriff vermoedde dat de gedeukte, zilvergrijze vw Golf die buiten op de parkeerplaats stond van hen was.

Aan de tafel ernaast zat een grote, bezwete man met een kaalgeschoren hoofd die minstens honderdvijftig kilo woog. De hoeveelheid eten die vóór hem op tafel stond zou ruimschoots genoeg zijn om twee, misschien wel drie uitgehongerde mensen te voeden.

Aan de laatste tafel bij het raam zat een lange man met grijs haar, een borstelige hoefijzersnor en een scheve neus. Zijn onderarmen zaten onder de vervaagde tatoeages. Hij had zijn ontbijt al op en leunde nu naar achteren, spelend met een pakje sigaretten en met peinzende blik, alsof hij een moeilijke beslissing moest nemen.

Sheriff Walton twijfelde er niet aan dat de twee grote vrachtwagens buiten van deze twee heerschappen waren.

Aan het eind van de bar zat een goedgeklede man van in de veertig, die een kop zwarte koffie dronk en een donut met chocoladeglazuur at. Hij had een kort, verzorgd kapsel en een keurig getrimde baard. Hij bladerde door een ochtendkrant. Hij moest van de donkerblauwe Ford Taurus zijn die naast het restaurant geparkeerd stond, concludeerde sheriff Walton.

‘Net op tijd.’ Beth gaf de sheriff een knipoog. ‘Ze komen net uit de oven.’ Ze haalde lichtjes haar schouders op. ‘Maar dat wist je natuurlijk.’

De zoete geur van versgebakken appeltaart met een vleugje kaneel had zich al door de hele ruimte verspreid.

Sheriff Walton glimlachte en ging aan de bar zitten. ‘Voor ons hetzelfde als altijd, Beth.’

‘Komt eraan,’ antwoordde Beth, en ze verdween naar de keuken. Even later kwam ze terug met twee dampende, extra grote stukken taart, besprenkeld met honingcrème. Ze zagen er perfect uit.

‘Eh...’ De man die aan het andere eind van de bar zat stak aarzelend een vinger op, als een kind dat iets aan de meester wil vragen. ‘Heb je nog meer van die taart?’

‘Absoluut,’ antwoordde Beth met een glimlach.

‘Mag ik in dat geval ook een stuk, alsjeblieft?’

‘Ja, ik ook,’ riep de zwaarlijvige vrachtwagenchauffeur vanaf zijn tafel met opgestoken hand. Hij likte zijn lippen al af.

‘En ik ook,’ zei de man met de hoefijzersnor. Hij stopte het pakje sigaretten terug in zijn jaszak. ‘Die taart ruikt verdomd lekker.’

‘En hij smaakt ook nog eens lekker,’ zei Beth.

‘Lekker is zwak uitgedrukt.’ Sheriff Walton draaide zich om naar de tafeltjes. ‘Jullie staan op het punt de taartenhemel te betreden.’ Plotseling werden zijn ogen groot. ‘Holy shit’, fluisterde hij, en hij sprong van zijn stoel.

Bobby Dale zag de reactie van sheriff Walton, draaide zich vliegensvlug om en volgde Waltons blik. Door het grote raam, vlak achter het stel van in

de twintig, zag hij de koplampen van een pick-uptruck recht op hen afkomen. De auto leek compleet stuurloos.

Bobby sprong op. 'Wat krijgen we nou?'

Iedereen in het restaurant draaide zich om naar het raam, en op elk gezicht verscheen dezelfde geschokte blik. Het voertuig kwam als een ongeleid projectiel op hen af en leek niet af te buigen of te remmen. Ze hadden nog hooguit twee of drie seconden tot de klap.

'Zoek dekking!' schreeuwde sheriff Walton, maar dat was al niet meer nodig. Iedereen was in een reflex opgesprongen om weg te vluchten. Op deze snelheid zou de pick-up zich in de gevel van het restaurant boren en waarschijnlijk pas tot stilstand komen in de keuken aan de achterkant, waar bij hij onderweg alles en iedereen zou vermorzelen.

Iedereen gilde en rende in paniek door elkaar. Ze wisten allemaal dat ze niet genoeg tijd hadden om weg te komen.

KRRRAAKK BOEMM!

De oorverdovende klap klonk als een explosie, en de grond onder hun voeten trilde.

Sheriff Walton was de eerste die opkeek. Pas na een paar seconden besefte hij dat de auto op de een of andere manier niet door de voorgevel was gereden. Hij fronste verward zijn wenkbrauwen. 'Is iedereen in orde?' riep hij uiteindelijk, koortsachtig om zich heen kijkend.

Uit alle hoeken van de ruimte klonk instemmend gemompel.

De sheriff en zijn hulpsheriff sprongen overeind en stormden naar buiten, op de voet gevolgd door de rest. Het goot inmiddels van de regen, wat het zicht ernstig belemmerde.

Puur toevallig had de pick-up op slechts een paar meter vóór het restaurant een diep gat in de weg geraakt, waardoor hij scherp naar links was afgebogen en het restaurant op een haar na had gemist. In de afbuiging had hij de donkerblauwe Ford Taurus van achteren geraakt en was vervolgens frontaal tegen een bijgebouw met twee toiletten en een opslagruimte gebotst. Gelukkig was er op dat moment niemand op het toilet of in de opslagruimte.

'Holy shit!' fluisterde sheriff Walton opnieuw. Zijn hart bonkte in zijn borstkas. Door de botsing was de pick-up veranderd in een verwrongen autowrak, en het bijgebouw in een ruïne.

De sheriff stapte over het puin heen en kwam als eerste bij de pick-up. Er zat maar één persoon in: een grijzende man die achter in de vijftig leek, al

was het moeilijk te zeggen. Sheriff Walton herkende hem niet, maar hij wist wel zeker dat hij die pick-up nog nooit eerder in Wheatland had gezien. Het was een oude, roestige Chevy 1500 uit begin jaren negentig, zonder airbags, en hoewel de chauffeur zijn gordel om had, was de botsing veel te zwaar geweest. De voorkant van de pick-up was met motor en al naar achteren gedrukt en de cabine binnengedrongen. Het dashboard en het stuur hadden de borstkas van de man tegen zijn stoel geplet. Zijn gezicht zat onder het bloed en was toegenakeld door glasscherven van de voorruit. Met één scherf was zijn keel doorsneden.

‘Godver!’ Sheriff Walton stond met opeengeklemd kaken bij het portier van de bestuurder. Hij hoefde de pols van de man niet te voelen om te weten dat hij het niet had overleefd.

‘O mijn god!’ hoorde de sheriff Beth met trillende stem een meter achter hem uitroepen. Hij draaide zich onmiddellijk naar haar om en stak zijn handen op om haar tegen te houden. ‘Beth, niet hierheen komen,’ zei hij op krachtige toon. ‘Ga naar binnen en blijf daar.’ Zijn blik ging naar de overige gasten van het restaurant, die op de pick-up af kwamen lopen. ‘Iedereen terug naar binnen. Dat is een bevel. Dit hele gebied is vanaf nu verboden terrein, begrepen?’

Iedereen bleef stilstaan, maar niemand ging terug.

De ogen van de sheriff zochten naar zijn hulpsheriff en vonden hem helemaal achterin, bij de Ford Taurus. Hij keek zowel geschokt als bang.

‘Bobby,’ riep sheriff Walton. ‘Bel de ambulance en de brandweer. Nu!’ Bobby bewoog niet.

‘Bobby, let eens op, verdomme. Heb je me gehoord? Ik wil dat je de radio pakt en nu meteen een ambulance en de brandweer oproept.’

Bobby bleef roerloos staan. Hij zag eruit alsof hij moest overgeven. Pas toen realiseerde de sheriff zich dat Bobby niet eens naar hem of de verwrongen pick-up keek. Zijn ogen waren gericht op de Ford Taurus. Voordat de pick-up het toiletgebouw had geramd, had hij de Taurus van linksachter geschampt, maar hard genoeg om de kofferbak open te laten springen.

Plotseling ontwaakte Bobby uit zijn trance en greep hij naar zijn pistool. ‘Niemand beweegt!’ schreeuwde hij. Hij richtte zijn bevende wapen van de ene persoon naar de andere. ‘Sheriff,’ riep hij met onvaste stem. ‘Je kunt beter even komen kijken.’

2

Vijf dagen later

Huntington Park, Los Angeles, Californië

De slanke, donkerharige kassière scande het laatste artikel en keek op naar de jongeman die bij haar kassa stond. 'Dat wordt dan vierender-tig dollar tweeënzestig, alstublieft,' zei ze zakelijk.

De man deed zijn boodschappen in plastic tassen en overhandigde haar vervolgens zijn creditcard. Hij kon niet ouder zijn dan eenentwintig.

De kassière haalde de kaart door het apparaat, wachtte een paar seconden, beet op haar onderlip en keek vertwijfeld op naar de man. 'Het spijt me, meneer, deze kaart wordt geweigerd.' Ze gaf de kaart terug.

De man keek haar aan alsof ze een andere taal sprak. 'Wat?' Zijn ogen bleven even rusten op de kaart en gingen toen weer naar de kassière. 'Dat moet een vergissing zijn. Ik weet zeker dat er nog tegoed op staat. Kunt u het nog een keer proberen, alstublieft?'

De kassière haalde haar schouders op en scande de kaart nog een keer.

Er gingen een paar gespannen seconden voorbij.

'Het spijt me, meneer, de kaart wordt opnieuw geweigerd.' Ze gaf hem de kaart weer terug. 'Wilt u een andere proberen?'

Beschaamd nam hij de kaart van haar aan, en hij schudde zwakjes zijn hoofd. 'Ik heb geen andere,' zei hij verlegen.

'Kortingsbonnen?' vroeg ze.

Opnieuw schudde hij triest van nee.

Het meisje wachtte terwijl de man in zijn zakken naar kleingeld begon te zoeken. Het viste er een paar dollarbiljetten uit en een heleboel muntjes. Hij telde alles snel, zweeg even en keek verontschuldiging naar de kassière.

'Het spijt me. Ik kom zo'n zesentwintig dollar tekort. Ik moet een paar dingen hier laten.'

Zijn boodschappen bestonden voor het grootste deel uit babyspullen:

luiers, wat potjes babyvoeding, een blik poedermelk, een zak babydoekjes en een klein tubetje zalf tegen luiersuitslag. Verder waren het gewoon dagelijkse producten: brood, melk, eieren, wat groenten, een paar stuks fruit en een blik soep, allemaal de goedkope variant. De man raakte de babyspullen niet aan, maar gaf al het andere terug.

‘Kunt u eens kijken hoeveel het nu is?’ vroeg hij.

‘Laat mij maar,’ zei de man die achter hem in de rij stond. Hij was lang en atletisch gebouwd, met scherpe, knappe gelaatstrekken en vriendelijke ogen. Hij gaf de kassière twee biljetten van twintig dollar.

Ze keek hem fronsend aan.

‘Ik betaal wel.’ Hij gaf haar een knikje en zei tegen de jongeman: ‘Je kunt je boodschappen weer in je tas stoppen. Ik trakteer.’

De jongeman staaarde hem sprakeloos aan.

‘Geen probleem,’ zei de lange man met een geruststellende glimlach. ‘Kleine moeite.’

De verbijsterde blik van de jongeman gleed van het meisje bij de kassa naar de lange man. ‘Ontzettend bedankt, meneer,’ zei hij uiteindelijk, zijn hand uitstekend. Zijn stem stokte in zijn keel en zijn ogen werden een beetje vochtig.

De man schudde hem de hand en gaf hem een geruststellend knikje.

‘Dat was het vriendelijkste gebaar dat ik hier ooit heb meegemaakt,’ zei de kassière toen de jongeman met zijn boodschappen was vertrokken. Ook haar ogen waren vochtig geworden.

De lange man glimlachte.

‘Ik meen het,’ zei ze. ‘Ik werk hier al bijna drie jaar. Ik heb genoeg mensen gezien die niet genoeg geld hadden, die artikelen terug moesten zetten, maar ik heb nog nooit iemand zien doen wat u net deed.’

‘Iedereen kan af en toe wel wat hulp gebruiken,’ antwoordde de man. ‘Dat is niets om je voor te schamen. Vandaag heb ik hem geholpen, misschien helpt hij ooit iemand anders weer.’

Het meisje glimlachte, en de tranen sprongen weer in haar ogen. ‘Het is inderdaad zo dat we allemaal af en toe wel wat hulp kunnen gebruiken, maar het probleem is dat er maar weinig mensen zijn die hulp willen bieden. Vooral als ze daarvoor in de buidel moeten tasten.’

De man knikte instemmend.

‘Ik heb u hier al eerder gezien,’ zei de kassière, terwijl ze de paar artikelen van de man scande. In totaal was het negen dollar negenenvertig.

‘Ik woon hier in de buurt.’ Hij overhandigde haar een briefje van tien. Ze keek hem in de ogen. ‘Ik ben Linda.’ Ze knikte naar haar naamkaartje en stak haar hand uit.

‘Robert.’ Hij schudde haar hand. ‘Aangenaam kennis te maken.’

‘Luister,’ zei ze, terwijl ze hem zijn wisselgeld gaf. ‘Ik zit te denken. Ik ben om zes uur klaar. Als je in de buurt woont, kunnen we misschien ergens koffie gaan drinken?’

De man aarzelde even. ‘Dat zou heel leuk zijn,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maar ik pak helaas vanavond het vliegtuig. Mijn eerste vakantie in...’ Hij kneep peinzend zijn ogen tot spleetjes. ‘Ik kan me niet eens herinneren wanneer ik voor het laatst op vakantie ben geweest.’

‘Ik ken het gevoel,’ zei ze. Het klonk een tikkeltje teleurgesteld.

De man pakte zijn boodschappen en keek weer naar de kassière. ‘Wat vind je ervan als ik je bel als ik terug ben, over een dag of tien? Misschien kunnen we dan koffiedrinken.’

Ze keek naar hem op en glimlachte. ‘Dat lijkt me leuk.’ Snel schreef ze haar telefoonnummer voor hem op.

Toen de man de supermarkt uit liep, rinkelde zijn mobieltje in zijn jaszak. Hij nam op. ‘Rechercheur Robert Hunter, Bijzondere Moordzaken.’

‘Robert, ben je nog in LA?’

Het was Barbara Blake, hoofdinspecteur van de divisie Roofovervallen en Moord van de LAPD, de politie van Los Angeles. Zij was degene die Hunter en zijn partner, rechercheur Carlos Garcia, nog maar een paar dagen geleden twee weken vrijaf had gegeven na een zeer veeleisend en slopend onderzoek naar een seriemoordenaar.

‘Nog wel, ja,’ antwoordde Hunter droog. ‘Mijn vlucht gaat vanavond, hoofdinspecteur. Hoezo?’

‘Ik vind het vreselijk om je dit aan te doen, Robert.’ Ze klonk alsof het haar oprecht speet. ‘Maar je moet naar mijn kantoor komen.’

‘Wanneer?’

‘Nu meteen.’

De rit van twaalf kilometer van Huntington Park naar het hoofdbureau van politie in het centrum van Los Angeles kostte Hunter rond het middaguur iets meer dan drie kwartier.

De divisie Roofovervallen en Moord, gevestigd op de vierde verdieping van het beroemde hoofdbureau aan West 1st Street, was een simpele, grote open ruimte vol bureaus van rechercheurs, zonder flinterdunne scheidingswanden tussen de bureaus of rare lijnen op de vloer om werkruimtes af te bakenen. De ruimte klonk en zag eruit als een drukke markthal, vol beweging, geroezemoes en geschreeuw uit alle hoeken.

Het kantoor van hoofdinspecteur Blake was helemaal achterin. De deur was dicht, wat vanwege het lawaai niet ongebruikelijk was, maar de luxaflex van het grote binnenraam dat op de kantoortuin uitkeek was ook gesloten, en dat was onmiskenbaar een slecht teken.

Hunter zigzagde langzaam om mensen en bureaus heen.

‘Hé Robert, wat doe jij hier?’ Rechercheur Perez keek op van zijn computerscherm toen Hunter zich langs de bureaus van Perez en Henderson wurmde. ‘Ik dacht dat je op vakantie ging?’

Hunter knikte. ‘Ga ik ook. Ik vlieg vanavond. Eerst nog even een praatje maken met de hoofdinspecteur.’

‘Ga je vliegen?’ Perez keek verbaasd. ‘Doe maar duur. Waar ga je heen?’
‘Hawaiï. Eerste keer.’

Perez glimlachte. ‘Leuk. Daar zou ik ook wel heen willen.’

‘Moet ik een bloemenketting of een hawaishirt voor je meenemen?’

Perez trok een grimas. ‘Nee, maar als je een of twee van die Hawaïaanse danseressen in je koffer kunt stoppen, dan zeg ik geen nee. Dan mogen ze elke avond hoeladansen op mijn bed. Als je begrijpt wat ik bedoel.’ Hij knikte alsof hij elk woord meende.

‘Blijf dromen,’ zei Hunter, geamuseerd door het driftige geknik van Perez.
‘Veel plezier daar, man.’

‘Gaat lukken,’ zei Hunter, en hij liep verder. Voor de deur van de hoofdinspecteur bleef hij staan, en nieuwsgierig hield hij zijn hoofd schuin om door het raam te kijken, maar nee: hij kon niets zien tussen de spleten van de luxaflex door. Hij klopte twee keer.

‘Kom binnen,’ hoorde hij hoofdinspecteur Blake aan de andere kant roepen met haar gebruikelijke krachtige stem.

Hunter duwde de deur open en ging naar binnen.

Het kantoor van Barbara Blake was ruim, helder verlicht en onberispelijk schoon. Tegen één wand stonden boekenkasten vol keurig gerangschikte en op kleur gesorteerde boeken met harde kaft. De wand ertegenover hing vol ingelijste foto’s, eervolle vermeldingen en onderscheidingen, allemaal symmetrisch ten opzichte van elkaar opgehangen. De andere muur had een panoramisch raam van vloer tot plafond dat uitkeek over South Main Street. Pal voor het antieke Engelse bureau van de hoofdinspecteur stonden twee leren fauteuils.

Hoofdinspecteur Blake stond bij het panoramische raam. Haar lange gitzwarte haar was opgestoken in een stijlvolle knot en werd op zijn plek gehouden door twee houten eetstokjes. Ze droeg een zijden witte blouse en een elegante marineblauwe kokerrok. Naast haar stond een slanke en buitengewoon aantrekkelijke vrouw die Hunter nog nooit eerder had gezien. Ze droeg een conservatief zwart mantelpakje en hield een dampende kop koffie vast. Ze leek begin dertig, met lang, steil blond haar en diepblauwe ogen. Ze zag eruit als iemand die normaal gesproken in elke situatie volkomen op haar gemak was, maar de manier waarop ze nu haar hoofd hield had iets zorgelijks.

Toen Hunter het kantoor binnenkwam en de deur achter zich dichttrok, draaide de lange, slanke man die in een van de fauteuils zat, ook gekleed in een sober donker pak, zich naar hem om. Hij was midden vijftig, maar door de zware wallen onder zijn ogen en zijn vlezige, uitgezakte wangen, die hem ook iets van een jachthond gaven, leek hij minstens tien jaar ouder. De weinige dunne grijze haren die hij nog op zijn hoofd had waren keurig naar achteren gekamd.

Hunter bleef verrast staan en keek hem argwanend aan.

De man stond op. ‘Hallo, Robert.’ Zijn van nature schorre stem, verergerd door jarenlang roken, klonk opvallend krachtig voor een man die eruitzag alsof hij al dagen niet had geslapen.

Hunters blik bleef een paar tellen op hem rusten, gleed vervolgens naar de blonde vrouw en uiteindelijk naar hoofdinspecteur Blake.

‘Sorry hiervoor, Robert,’ zei ze, met haar hoofd wijzend, waarna ze met een staalharde blik naar de man keek die tegenover Hunter stond. ‘Ze kwamen ongeveer een uur geleden gewoon opeens binnenvallen. Belden niet eens van tevoren.’

‘Nogmaals mijn excuses,’ zei de man op rustige, maar autoritaire toon. Het was duidelijk iemand die gewend was bevelen te geven en die ook opgevolgd te zien worden. ‘Je ziet er goed uit,’ zei hij tegen Hunter. ‘Maar ja, dat doe je altijd, Robert.’

‘Jij ook, Adrian,’ reageerde Hunter zonder veel overtuiging. Hij liep naar de man toe en gaf hem een hand.

Adrian Kennedy stond aan het hoofd van het NCAVC, een landelijk FBI-centrum dat onderzoek deed naar geweldsmisdrijven, en de eenheid Gedragsanalyse, een gespecialiseerde FBI-afdeling die ondersteuning bood aan nationale en internationale rechtshandavingsinstanties die betrokken waren bij onderzoek naar ongebruikelijke of seriële geweldsmisdrijven.

Hunter wist dat Adrian Kennedy alleen ergens heen ging als het absoluut noodzakelijk was. Hij coördineerde de meeste NCAVC-operaties vanuit zijn grote kantoor in Washington DC, maar hij was geen bureaucraat. Kennedy was zijn loopbaan bij de FBI al op jonge leeftijd begonnen, en had al snel laten zien dat hij een buitengewoon talent voor leiderschap had. Ook bezat hij het natuurlijke vermogen om mensen te motiveren. Dat bleef niet onopgemerkt, en al vroeg in zijn carrière werd hij ingedeeld bij de prestigieuze eenheid voor de bescherming van de Amerikaanse president. Twee jaar later ontving hij een hoge onderscheiding en een persoonlijke bedankbrief van de president, nadat hij een aanslag op diens leven had verijdeld door zich voor een kogel te werpen die de machtigste man op aarde had moeten doden. Een paar jaar daarna, in juni 1984, werd het landelijk onderzoekscentrum voor geweldsmisdrijven NCAVC opgericht. Ze hadden een directeur nodig, iemand met natuurlijk gezag. Adrian Kennedy’s naam stond bovenaan de lijst.

‘Dit is FBI-agent Courtney Taylor.’ Kennedy knikte naar de blonde vrouw.

Ze liep op Hunter af en gaf hem een hand. ‘Aangenaam kennis te maken, onderzoeker Hunter. Ik heb veel over je gehoord.’

Taylor’s stem klonk ongelooflijk verleidelijk, door de combinatie van een zachte, meisjesachtige toon en een zelfverzekerdheid die bijna ontwapenend was. Ondanks haar slanke handen was haar handdruk stevig en doelgericht, als van een zakenvrouw die net een grote deal had gesloten.

‘Aangenaam,’ antwoordde Hunter beleefd. ‘Hopelijk niet alleen maar slechte dingen.’

Ze keek hem met een verlegen, maar oprechte glimlach aan. ‘Helemaal geen slechte dingen.’

Hunter keek weer naar Kennedy.

‘Ik ben blij dat we je te pakken hebben weten te krijgen voordat je op vakantie ging, Robert,’ zei Kennedy.

Hunter zei niets.

‘Ga je iets leuks doen?’

Hunter bleef Kennedy onbewogen aankijken. Uiteindelijk zei hij: ‘Dit moet ernstig zijn. Want ik weet dat jij niet van de smalltalk bent, en dat het je geen moer interesseert wat ik op vakantie ga doen. Dus kunnen we ophouden met deze flauwekul? Waar gaat dit over, Adrian?’

Kennedy zweeg even, alsof hij goed over zijn antwoord moest nadenken, en antwoordde uiteindelijk: ‘Jou, Robert. Dit gaat over jou.’

Hunters blik gleed naar hoofdinspecteur Blake, die verontschuldigend haar schouders ophaalde. ‘Ze hebben me niet veel verteld, Robert, maar het weinige wat ik weet klinkt als iets wat je wilt horen.’ Ze liep terug naar haar bureau. ‘Het lijkt me beter dat zij het uitleggen.’

Hunter keek naar Kennedy en wachtte.

‘Ga toch zitten, Robert.’ Kennedy gebaarde naar de fauteuils.

Hunter verroerde zich niet. ‘Bedankt, ik blijf liever staan.’

‘Koffie?’ Kennedy wees op Blakes espressomachine in de hoek.

Hunters blik werd hard.

‘Dan niet.’ Kennedy haalde zijn schouders op en gaf FBI-agent Taylor een haast onmerkbaar knikje. ‘Dan gaan we van start.’ Hij ging weer zitten.

Taylor zette haar koffie neer en ging naast Kennedy’s stoel staan. ‘Oké,’ begon ze. ‘Vijf dagen geleden, rond zes uur ’s ochtends, kreeg ene John Garner toen hij over Route 87 naar het zuiden reed een hartaanval, net buiten het dorpje Wheatland in het zuidoosten van Wyoming. Als gevolg hiervan verloor hij de controle over zijn pick-uptruck.’

‘Het regende die ochtend hard, en Mr Garner was de enige inzittende van de pick-up,’ vulde Kennedy aan, waarna hij Taylor gebaarde om verder te gaan.

‘Misschien weten jullie dit al,’ ging Taylor verder, ‘maar Route 87 loopt helemaal van Montana naar het zuiden van Texas, en zoals op de meeste Amerikaanse snelwegen zijn er, behalve op de gedeeltes die worden gezien als bevolkt gebied of met een hoog risico op ongelukken, geen vangrails, muren, afzetblokken of verhoogde middenbermen: niets wat een voertuig belet om de hoofdweg af te gaan en zich in allerlei richtingen te begeven.’

‘Het stuk waar we het hier over hebben valt niet in de categorie bevolkt gebied of met een hoog risico op ongelukken,’ merkte Kennedy op.

Taylor ging verder. ‘Door puur geluk, of pure pech, afhankelijk van hoe je het bekijkt, kreeg Mr Garner de hartaanval net toen hij langs een klein

wegrestaurant reed dat Nora's Diner heet. Terwijl hij bewusteloos achter het stuur zat, boog zijn auto van de weg af en reed hij over een grasveld recht op het restaurant af. Volgens getuigen lag de pick-up van Garner op ramkoers met de voorgevel van het wegrestaurant. Door het vroege tijdstip en het slechte weer waren er op dat moment maar tien mensen in het restaurant: zeven klanten en drie werknemers. De plaatselijke sheriff en een van zijn hulpsheriffs waren twee van die klanten.' Ze schraapte even haar keel. 'Er moet op het laatste moment iets gebeurd zijn, want Garners pick-up veranderde opeens drastisch van koers en miste het restaurant op een haar na. Uit forensisch verkeersongevallenonderzoek bleek dat de pick-up een paar meter vóór het restaurant een groot gat in het asfalt moet hebben geraakt, waardoor het stuurwiel naar links zwiepte.'

'De pick-up botste tegen het ernaast gelegen toiletgebouw,' zei Kennedy. 'Zelfs als Mr Garner zijn hartaanval had overleefd, zou de botsing hem fataal geworden zijn.'

Taylor stak haar rechterwijsvinger op. 'Nu komen we bij de eerste plotwending. Toen Garners pick-up het restaurant miste en op het toiletgebouw afreed, schampte hij de achterkant van een blauwe Ford Taurus die daar geparkeerd stond. De auto was van een van de klanten in het restaurant.' Taylor pakte haar aktetas die naast het bureau van hoofdinspecteur Blake stond.

'Garners pick-up raakte de achterkant van de Taurus zó hard dat de klep van de kofferbak opensprong,' zei Kennedy.

'De sheriff heeft het niet gezien.' Taylor weer. 'Toen hij naar buiten rende, was zijn grootste zorg het redden van de chauffeur en eventuele andere inzittenden van de pick-up.'

Uit haar aktetas haalde ze een kleurenfoto van twintig bij achtentwintig centimeter. 'Maar de hulpsheriff zag het wel,' vervolgde ze. 'Toen hij naar buiten rende, viel zijn oog op iets in de kofferbak van de Taurus.'

Hunter wachtte.

Taylor deed een stap naar voren en gaf hem de foto.

'Dit is wat hij in de kofferbak zag.'